

בית משפט לתביעות קטנות בבת ים

ת"ק 16899-08-23 מאירי ואח' נ' סקנד 22 טי אל וי בע"מ ואח'

תיק חיצוני:

לפני כבוד הרשם בכיר אדי לכנר

ירון מאירי

תובע

נגד

1. סקנד 22 טי אל וי בע"מ ח.פ 515298024
2. עידן שהרבני

נתבעים

פסק דין

1. לפני תביעה קטנה שהגיש התובע, מר ירון מאירי, נגד הנתבעים – סקנד 22 טי אל וי בע"מ ובעליה מר עידן שהרבני.
2. מערכת היחסים בין הצדדים החלה כאשר התובע, העוסק בהגשת תביעות בגין קבלת דיוור פרסומי בניגוד לחוק קיבל הודעות פרסומת מהנתבעת – חברה העוסקת בממכר בגדי נשים. לאחר שקיבל הודעות פרסומת לכתובת הדוא"ל שלו, הגיש התובע תביעה קודמת נגד הנתבעת בתא"מ (שלום בת ים) 6632-03-20 ירון מאירי נ' סקנד 22 טי אל וי בע"מ (17.11.2020), בטענה שהודעות אלו נשלחו ללא הסכמתו. אולם, בדיון ההוכחות בתביעה הקודמת, נוכח משבר הקורונה, החליט התובע לסגת מהתביעה.
3. לאחר זמן מה, ללא כל אינטראקציה נוספת בין הצדדים, החל התובע לקבל שוב הודעות פרסומת לאותה כתובת דוא"ל, דבר שהוביל להגשת התביעה הנוכחית. התובע טען כי קיבל 46 הודעות פרסומת ללא הסכמתו מהנתבעת, תוך הפרת הוראות חוק התקשורת (בזק ושידורים), תשמ"ב-1982 (להלן: "חוק התקשורת"). בשל אחריות בעל החברה על משלוח דברי הפרסומת, לטענת התובע, צורף גם הנתבע 2 לתביעה.
4. מנגד, הנתבעים הגישו כתב הגנה בו טענו כי התובע הינו "תובע סדרתי", אשר מתפרנס מהגשת תביעות בגין קבלת דיוור פרסומי. לטענת הנתבעים, התובע נרשם מרצונו לרשימת התפוצה של הנתבעת, וכי יכול היה להסיר עצמו בקלות ממנה על ידי לחיצה על "הסר", אך בחר שלא לעשות כן על מנת "לנפח" את תביעתו. עוד נטען, כי מדובר בטעות אנוש שהתרחשה עקב שינוי פלטפורמת השיווק של הנתבעת, וכי אין כל הצדקה לתביעה נגד הנתבע 2 שאינו אחראי על הפרסום.

בית משפט לתביעות קטנות בבת ים

ת"ק 16899-08-23 מאירי ואח' נ' סקנד 22 טי אל וי בע"מ ואח'

תיק חיצוני:

5. כך נקלעו הצדדים למחלוקת זו, כאשר כל צד דבק בגרסתו. התובע מצדו מבקש לזכות בפיצוי הקבוע בחוק, בעוד הנתבעים עומדים על דחיית התביעה נגדם, תוך שהם מייחסים לתובע חוסר תום לב והתנהלות פסולה.

טענות הצדדים

6. התובע, טוען כי קיבל 46 הודעות פרסומת לכתובת הדוא"ל שלו מהנתבעת או מי מטעמה, בין התאריכים 14.2.23 ל-27.4.23, וזאת ללא הסכמתו ובניגוד להוראות חוק התקשורת. לטענתו, ההודעות נשלחו חרף תביעה קודמת שהגיש נגד הנתבעת בעבר, תביעה ממנה בחר לסגת במסגרת דיון ההוכחות נוכח משבר הקורונה. התובע מדגיש כי ההודעות מושא ההליך הנוכחי נשלחו לאותה כתובת דוא"ל אליה נשלחו ההודעות בהליך הקודם, וזאת ללא כל אינטראקציה נוספת בין הצדדים מאז אותו דיון הוכחות. עוד טוען התובע, כי בהתאם לחוק התקשורת, מוטלת אחריות אישית על בעל החברה בגין משלוח דברי הפרסומת, ועל כן עותר הוא לחייב בפיצוי הן את הנתבעת 1 והן את הנתבעת 2 – בעל החברה. התובע מפנה לסעיף 30א(1) לחוק התקשורת, הקובע פיצוי של עד 1,000 ₪ בגין כל הודעת ספאם שנשלחה ביוזעין, ושם נטל ההוכחה להיעדר ידיעה מוטל על הנתבע. משכך, עותר התובע לפיצוי בסך 20,000 ₪ בגין 46 ההודעות שקיבל.

7. מנגד, הנתבעים דוחים מכל וכל את טענות התובע, תוך שהם מעלים טענות הן לגופו של עניין והן כנגד התנהלותו של התובע. תחילה, נטען כי יש לדחות את התביעה כנגד הנתבע 2, שכן לא הוכח קשר בינו לבין משלוח דברי הפרסומת. נטען כי אין די בטענה לאקונית מצד התובע לפיה יש להטיל אחריות אישית על בעל החברה מכוח חוק התקשורת, מבלי להפנות לסעיף ספציפי ומבלי לבסס עילה מספקת להרמת מסך. עוד נטען, כי הנתבע 2 מעולם לא עסק בפרסום ושיווק החברה, תפקידו התמקד בניהול החנות הפיזית ובענייני מלאי וכיו"ב. משכך, משלא הוכח קשר בין הנתבע 2 לבין משלוח ההודעות הנטען, יש לדחות את התביעה נגדו.

8. לגופו של עניין, טוענים הנתבעים כי התובע נרשם ביוזמתו ומרצונו לרשימת התפוצה של הנתבעת 1. נטען, כי הגם שהנתבעת עוסקת בממכר בגדי נשים, והתובע הינו גבר, הוא בחר להירשם לרשימת הדיוור שלה. לשיטתם, משעשה כן, נתן התובע את הסכמתו לקבלת דיוור פרסומי. בנוסף, הנתבעים טוענים כי בכל הודעה שנשלחה, הופיעה אפשרות להסרה מרשימת התפוצה בלחיצה על "הסר" או לחילופין על ידי שליחת הודעה לאותה כתובת. דא עקא, שהתובע נמנע במכוון מלממש אפשרות זו, ובמקום זאת המתין עד לצבירת מספר ניכר של הודעות על מנת "לנפח" את תביעתו. הנתבעים רואים בהתנהלות זו חוסר תום לב מצד התובע, שעל פי הנטען הינו "תובע סדרתי" המנצל לרעה את החוק לצורך התעשרות. לשיטת הנתבעים,

בית משפט לתביעות קטנות בבת ים

ת"ק 16899-08-23 מאירי ואח' נ' סקנד 22 טי אל וי בע"מ ואח'

תיק חיצוני:

התובע מתעלם ביודעין מפסיקות קודמות בעניינו, שקבעו כי נמנעות מכוונת מהסרה עצמית מהווה שימוש לרעה בהליכי משפט וחוסר תום לב.

9. לבסוף, טוענים הנתבעים כי הגעתו של התובע לרשימת התפוצה מחדש, נבעה מתקלה טכנית שארעה עקב החלפת פלטפורמת השיווק של החברה. נטען, כי מדובר בטעות אנוש שנעשתה בתום לב, וכי אין בסיס לייחס לנתבעת כוונה לפגוע בתובע, בפרט נוכח היותו גבר ולא חלק מקהל היעד של החברה. הנתבעים שבים ומדגישים כי התובע יכול היה להסיר עצמו בקלות מהרשימה, ומשחרר שלא לעשות כן, אין לו אלא להלין על עצמו. לנוכח מכלול טענות אלה, עותרים הנתבעים לדחיית התביעה, תוך חיוב התובע בהוצאות משפט.

דיון והכרעה

10. אפנה עתה לליבון המחלוקות המונחות לפתחו של בית משפט זה. כפי שעולה מטענות הצדדים, קיימות מספר מחלוקות עובדתיות ומשפטיות, המצריכות הכרעה שיפוטית.

11. ראשית, נדרש בית המשפט להידרש לשאלת אחריותו האישית של הנתבע 2 – אחד מבעליה של החברה הנתבעת. התובע טוען כי יש להחיל על הנתבע 2 אחריות מכוח חוק התקשורת, מבלי להפנות לסעיף ספציפי. מנגד, הנתבעים טוענים כי לא הונחה כל תשתית ראייתית לקשור את הנתבע 2 למשלוח דברי הפרסומת, וכי טענתו הלאקונית של התובע אינה מספיקה על מנת להרים את המסך ולייחס לו אחריות אישית. על בית המשפט לבחון את הוראות הדין הרלבנטיות ואת התשתית הראייתית שהונחה, ולהכריע האם יש מקום לייחס לנתבע 2 אחריות למעשי הנתבעת 1.

12. שנית, וזוהי למעשה לב המחלוקת בין הצדדים, נסובה השאלה סביב הסכמתו או היעדרה של התובע לקבלת דברי הפרסומת. בעוד התובע טוען כי מעולם לא נרשם מיוזמתו לרשימת התפוצה של הנתבעת, וכי דברי הפרסומת נשלחו אליו בניגוד לחוק, הרי שהנתבעים טוענים כי התובע נרשם לרשימה ביודעין ומרצונו החופשי, ובכך נתן את הסכמתו לקבלת הדיוור הפרסומי.

13. שלישית, וחרף קביעת הממצאים העובדתיים בשאלת הרישום לרשימת הדיוור, נדרש בית המשפט לדון בטענות הנתבעים בדבר חוסר תום ליבו של התובע. הנתבעים טוענים כי התובע נמנע ביודעין מלממש את זכותו להסרה עצמית מרשימת הדיוור, חרף האפשרות הפשוטה שעמדה לו לעשות כן בלחיצת כפתור או משלוח הודעה. לשיטתם, התנהלות זו מהווה ניצול לרעה של החוק, והתעלמות מכוונת מפסיקות קודמות בעניינו של התובע. משכך, יידרש בית

בית משפט לתביעות קטנות בבת ים

ת"ק 16899-08-23 מאירי ואח' נ' סקנד 22 טי אל וי בע"מ ואח'

תיק חיצוני:

המשפט לבחינה מעמיקה של התנהלות התובע, על מנת לקבוע האם יש ממש בטענות לחוסר תום לב, ומה השפעתן על זכאותו לפיצוי.

14. רביעית, יש לתת את הדעת לטענת הנתבעים בדבר טעות אנוש שנפלה עקב שינוי פלטפורמת השיווק של החברה, כגורם להגעתו מחדש של התובע לרשימת התפוצה. טענה זו מחייבת את בית המשפט לבחון את נסיבות התקלה הנטענת, את מידת הזהירות שנקטה על ידי הנתבעת בעת הסבת מערכות הדיוור, ואת האחריות המוטלת על הנתבעת במקרה של כשל טכני שכזה.

15. לבסוף, ובהינתן מכלול הכרעותיו בסוגיות שפורטו לעיל, יידרש בית המשפט לשאלת הפיצוי. ככל שימצא כי הופרו הוראות החוק על ידי הנתבעים, יהא על בית המשפט להפעיל את שיקול דעתו באשר לגובה הפיצוי הראוי, בהתחשב בכמות ההודעות שנשלחו, בשיקולי הרתעה ואכיפה, ומנגד גם בנסיבות הספציפיות של המקרה, לרבות טענות להתנהלות בעייתית מצד התובע.

16. ביום 25.3.24 התקיים לפניי דיון במעמד הצדדים, במסגרתו העידו התובע מר ירון מאירי, ומטעם הנתבעים - בעליה של הנתבעת 1, מר קריספל אריק, וכן הנתבע 2, מר עידן שהרבני.

17. התובע, בעדותו, חזר על עיקרי טענותיו בכתב התביעה. הוא טען כי לאחר שירד מהתביעה הקודמת עקב משבר הקורונה, החלו להגיע לכתובת המייל שלו הודעות פרסומת מהנתבעת, וזאת ללא כל אינטראקציה נוספת ביניהם. עוד טען, כי הוא "משאיר לשיקול דעת בית המשפט בעניין גובה הפיצוי", תוך שהוא מצייין כי על כל אחת מ-46 ההודעות שקיבל מגיע לו פיצוי בסך 1,000 ₪ אך הוא תבע רק על 20,000 ₪.

18. מנגד, העיד מר קריספל, בעליה של הנתבעת 1, כי התובע נרשם לאתר החברה ביודעין בזמן הקורונה. הוא הסביר כי בכל הודעה שנשלחה לתובע הופיע לחצן "הסר", ולו היה מבקש להסיר עצמו כבר במייל הראשון, היה נמחק מהרשימה ללא הודעות נוספות. עוד ציין, כי לאחר הליך קודם בין הצדדים הוחלפה פלטפורמת השיווק של הנתבעת, ובשגגה טכנית צורפה כתובתו של התובע מחדש לרשימת התפוצה.

19. לאחר עדותו של מר קריספל, הגיב התובע כי לא הייתה כל הסכמה מצדו להמשך קבלת הודעות הפרסומת. לדבריו, לאחר התביעה הקודמת הוא "אני הבהרתי לחברה בעבר והסרתי את עצמי ותבעתי. בית המשפט אחרי מכתבי התראה פוסק פיצוי מקסימלי וקל וחומר לאחר שהחברה נתבעה".

בית משפט לתביעות קטנות בבת ים

ת"ק 16899-08-23 מאירי ואח' נ' סקנד 22 טי אל וי בע"מ ואח'

תיק חיצוני:

20. בהמשך, נשאל התובע מדוע לא לחץ על "הסר", והוא השיב כי "אם הייתי מקבל תביעה הייתי מוחק וחוסם", וכי לדעתו "כל הודעה שיוצאת מהם צריך לראות למי יש אישור ולמי אין".

21. בתגובה, טען מר קריספל כי התובע "שיקר שקר גדול מאוד שהוא אמר שהוא לא נרשם", והוסיף שיש בידיהם "את כל ההוכחות, איזה DATA" לרבות מאיזה אתר הגיע, מתי ומאיפה.

22. על אף שקיימת מחלוקת עובדתית בשאלה האם התובע נרשם מלכתחילה ביוזמתו לרשימת הדיוור של הנתבעת 1, הרי שלגבי ההודעות מושא התביעה דנן, נראה כי אין חולק שהן נשלחו לתובע בשוגג ובטעות. כפי שעולה מעדותו של מר קריספל, בשל שינוי שערכה הנתבעת 1 בפלטפורמת הדיוור שלה, נוספו פרטיו של התובע בטעות לרשימת התפוצה, וזאת גם אם הוסר ממנה בעבר. מכאן, שעצם משלוח ההודעות לאחר הגשת התביעה הקודמת נגד הנתבעים, נעשה בהיסח הדעת ולא בכוונת מכוון.

23. לפיכך, איני נדרש להכריע בשלב זה בשאלת "הזכות" של הנתבעים לשלוח הודעות לתובע מלכתחילה, שכן מוסכם על הצדדים כי הגעתו של התובע לרשימה הפעם נבעה מתקלה. עם זאת, עצם העובדה שהתובע תבע בעבר את הנתבעים בגין משלוח דברי פרסומת, מטילה על האחרונים חובת זהירות מוגברת בכל הנוגע לצירופו העתידי לרשימות דיוור, בין במכוון ובין בשוגג.

24. על כן, בבואי להכריע בתובענה דנן, עליי לתת דעתי לא רק לנסיבות הקונקרטיות של משלוח ההודעות הנדונות כעת, אלא גם להתנהלות מערכת היחסים בין הצדדים בעבר, לפעולות שנקטו הנתבעים למניעת הישנות התקלה, ולמחדלו של התובע מלממש את זכותו להסרה עצמית מהרשימה עם גילוי דבר הטעות. שילובם של כל אלה, יקבע את התוצאה הראויה והמידתית במקרה שלפניי.

25. בטרם אכריע בסוגיית חבותה של הנתבעת 1 ושיעור הפיצוי שיושת עליה, יש להידרש לטענת התובע בדבר אחריותו האישית של הנתבע 2, מר עידן שהרבני, בעל החברה, למשלוח דברי הפרסומת. לאחר שבחנתי את טענות הצדדים ואת הוראות הדין הרלוונטיות, אני סבור כי יש מקום להטיל על הנתבע 2, מר עידן שהרבני, אחריות אישית למשלוח דברי הפרסומת, לצד אחריותה של הנתבעת 1.

26. סעיף 30א(ח) לחוק התקשורת קובע חובת פיקוח מוגברת על מנהלים ונושאי משרה הנוגעים לתחומי השיווק והפרסום בתאגיד. הסעיף מטיל עליהם אחריות לנקוט בכל האמצעים הנדרשים כדי למנוע משלוח דברי פרסומת אסורים בידי התאגיד או מי מעובדיו.

בית משפט לתביעות קטנות בבת ים

ת"ק 16899-08-23 מאירי ואח' נ' סקנד 22 טי אל וי בע"מ ואח'

תיק חיצוני:

27. במקרה דנן, הנתבע 2 בעל החברה הנתבעת, ובתפקידו זה נושא באחריות רוחבית וכוללת לפעילות החברה. אף אם תחום עיסוקו המרכזי היה בניהול החנות הפיזית וענייני המלאי, הרי שמתוקף תפקידו כבעל החברה היה עליו לוודא קיומן של בקורות הולמות למניעת הפרת חוק התקשורת. חרף טענת הנתבעים כי משלוח דברי הפרסומת נעשה עקב "טעות אנוש", הרי שעצם קיומה של טעות מעין זו, בפרט כאשר היא חוזרת על עצמה ביחס לאותו תובע, מעידה על ליקויי פיקוח ובקרה בתאגיד.

28. על כן, בשים לב למעמדו הבכיר של הנתבע 2 בחברה, יש לו אחריות לחובת פיקוח מוגברת המוטלת עליו מכוח דין, ואחריות לכשלים שנתגלו במערך הפיקוח של החברה כפי שמתקף משליחת דברי הפרסומת לתובע חרף התנגדותו. אני סבור כי יש לראות בו אחראי אישית לדברי הפרסומת לצד הנתבעת 1. אשר על כן, התביעה נגד הנתבע 2 תתקבל, והוא יחוב יחד ולחוד עם הנתבעת 1 בתשלום הפיצוי לתובע, כפי שייפסק להלן.

29. לגופו של עניין, אין חולק כי שליחת ההודעות לאחר התביעה הקודמת בין הצדדים, נעשתה על ידי הנתבעת 1 בשוגג, וזאת עקב תקלה טכנית שאירעה בעת החלפת פלטפורמת הדיור של החברה. על אף שמדובר ב"טעות אנוש", אין בכך כדי לפטור לחלוטין את הנתבעים מאחריות. העובדה שהתובע תבע בעבר את הנתבעים בגין משלוח דברי פרסומת מטילה עליהם חובת זהירות מוגברת ביחס אליו, ועליהם היה לנקוט באמצעי הקפדה יתרים כדי למנוע את הישנות המקרה. יחד עם זאת, איני סבור שיש מקום להטיל על הנתבעים אחריות מלאה בגין כל 46 ההודעות שנשלחו.

30. מעדותו של התובע עולה כי הוא נמנע ביודעין מלעשות שימוש בלחצן ה"הסר" שהופיע בכל הודעה או שליחת הודעת הסר, וזאת חרף האפשרות הפשוטה שעמדה בפניו. נראה כי התובע, שהוא בגדר "תובע סדרתי" מנוסה, ניסה "למקסם" את הפיצוי המגיע לו על ידי צבירה של הודעות רבות טרם נקיטה בהליכים. התנהלות זו מעוררת קושי של ממש.

31. כפי שציינו בתי המשפט בפסיקות קודמות בעניינו של התובע (ראו למשל: תא"מ (שלום ת"א) 19687-07-19 ירון מאירי נ' גלובס פבלישר עתונות (1983) בע"מ (13.02.2020), תא"מ (שלום ת"א) 11364-02-19 ירון מאירי נ' וי.אר אינטראקטיב בע"מ (06.02.2020), ת"ק (תביעות קטנות ת"א) 5613-09-14 ירון מאירי נ' שימי לוי (18.04.2015), ת"ק (תביעות קטנות הרצליה) 23133-10-14 ירון מאירי נ' חב' mb global בע"מ (15.01.2015)), הגשת תביעות סדרתיות תוך התעלמות מכוונת מאפשרות ההסרה, מהווה התנהלות חסרת תום לב השוללת פיצוי. אכן,

בית משפט לתביעות קטנות בבת ים

ת"ק 16899-08-23 מאירי ואח' נ' סקנד 22 טי אל וי בע"מ ואח'

תיק חיצוני:

מטרת סעיף 30 לחוק התקשורת היא להרתיע מפני שליחת ספאם פוגעני ולאפשר אכיפה יעילה של החוק, אך היא איננה נועדה ליצור מנגנון להתעשרות קלה תוך ניצול ציני של החוק.

32. בנסיבות העניין, אינני סבור שיש להפעיל את "מלוא חומרת הדין" נגד הנתבעים. איננו עוסקים בחברה "עבריינית" השולחת ספאם ללא הבחנה, אלא בחברה שנקלעה לטעות, ואשר פעלה לגישתה בתום לב לתיקון הליקוי ברגע שנודע לה עליו. נוכח העובדה שהתובע כבר הסיר את עצמו בעבר מרשימת הדיור של הנתבעת 1 לאחר הגשת התביעה הראשונה, סביר להניח כי גם בפעם הזו היה בידו לעשות כן בנקל, ובכך לחסוך הן מעצמו והן מהנתבעים את הטרחה וההוצאות הכרוכות בניהול הליך משפטי.

33. לפיכך, ובשים לב למבחני הפסיקה ביחס לתום הלב הנדרש לפי סעיף 30א, אני קובע כי התובע זכאי לפיצוי רק בגין שתי ההודעות הראשונות שקיבל לאחר הגשת התביעה הקודמת. ביחס לשתי הודעות אלה, היו הנתבעים צריכים לגלות ערנות מיוחדת ולמנוע את שליחתן, ועל כן ראוי לחייבם בפיצוי. אולם, החל מההודעה השלישית שקיבל התובע, מוטלת עליו חובה לפעול בתום לב ולהימנע מהתנהלות אופורטוניסטית של צבירת הודעות לצורך "ניפוח" התביעה.

34. בבואי לקבוע את שיעור הפיצוי להודעה, שקלתי מחד את הצורך בהרתעה אפקטיבית ובאכיפת הוראות החוק, ומנגד את נסיבות המקרה הספציפי. סעיף 30א(י1) לחוק התקשורת מתיר לפסוק פיצויים בסכום של עד 1,000 ₪ בגין כל הודעה שנשלחה שלא כדין, ואין חולק כי ביחס לשתי ההודעות הראשונות שנשלחו לאחר הגשת התביעה הקודמת, הנתבעים לא עמדו בסטנדרט הזהירות המוגבר שהיה מוטל עליהם. עם זאת, התרשמתי כי החריגה הראשונית מהוראות החוק נבעה במידה רבה מרשלנות ולא במזיד, וכי הנתבעים, עם גילוי הטעות, לא ניצלו אותה לרעה אלא פעלו לתיקונה. משכך, ובהתחשב בכך שהפיצוי לפי סעיף 30א נועד בעיקרו למטרות אכיפה והרתעה, סברתי כי די יהיה בפיצוי מופחת של 800 ₪ להודעה כדי להגשים תכליות אלה. מנגד, התנהלותו של התובע לאחר קבלת ההודעות מעוררת קושי ניכר. חרף האפשרות הפשוטה שעמדה בפניו לחסום את קבלת דברי הפרסומת בלחיצת כפתור או לחילופין שליחת הודעת הסר, בחר התובע "לאגור" הודעות על מנת להעצים את היקף תביעתו. בכך תרם התובע בפועל להיקף ההפרה, תוך התעלמות מכוונת מפסיקות קודמות בענייננו שקבעו כי התנהלות מעין זו נגועה בחוסר תום לב. בשקלול של כל אלה – הצורך להרתיע מחד והכרה בכך שלא היה מדובר בהפרה בוטה מאידך, אל מול התנהלותו האופורטוניסטית של התובע שהעצימה את הנזק, מצאתי כי סכום של 800 ₪ לכל אחת משתי ההודעות הראשונות (ובסך כולל של 1,600 ₪) יהלום את נסיבות המקרה.

בית משפט לתביעות קטנות בבת ים

ת"ק 16899-08-23 מאירי ואח' נ' סקנד 22 טי אל וי בע"מ ואח'

תיק חיצוני:

35. בנסיבות העניין, איני סבור כי יש מקום לעשות צו להוצאות מעבר לפיצוי שנפסק. מחד גיסא, הנתבעים אכן שגו במשלוח דברי פרסומת לתובע לאחר שזה הביע את סירובו לקבלם, ועל כך הם נושאים באחריות. מאידך גיסא, התרשמתי כי לא היה מדובר במעשה מכוון מצדם, כי אם בטעות שנבעה מתקלה טכנית. משהתגלתה הטעות, פעלו הנתבעים לתיקונה. במצב דברים זה, כאשר שני הצדדים נושאים במידה מסוימת של אחריות – הנתבעים בגין ההפרה הראשונית, והתובע בגין מחדליו שהחריפו את היקף ההפרה – מוצדק יהיה שכל צד יישא בהוצאותיו. זאת בפרט נוכח הפער בין היקף הפיצוי שנתבע (20,000 ₪) לבין הסכום שנפסק בפועל. בנסיבות אלו, משלא מצאתי כי מי מהצדדים נהג בחוסר תום לב משווע או הכביד יתר על המידה על ניהול ההליך, ראוי כי כל אחד מהם יישא בהוצאותיו.

סוף דבר

36. על יסוד האמור לעיל, אני מחייב את הנתבעים לשלם לתובע פיצוי בסך 800 ₪ בגין כל הודעה משתי הודעות הספאם הראשונות בלבד. סהכ ישלמו הנתבעים לתובע סך של 1,600 ₪.

37. בנסיבות העניין, ונוכח הערותי לעיל, איני עושה צו להוצאות נוספות. הסכום יועבר תוך 30 יום אחרת יישא ריבית והצמדה כחוק. ניתן להגיש בקשת רשות ערעור על פסק דין זה, תוך 15 יום מיום המצאתו לבית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו.

1

2

3

ניתן היום, י"ז אדר ב' תשפ"ד, 27 מרץ 2024, בהעדר הצדדים.

4

5

אדי לכנר, רשם בכיר